

U S T A W A

z dnia.....2020 r.

o zmianie ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych oraz niektórych innych ustaw^{1) 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2020r. poz. 908 i 1086) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w odnośniku do ustawy kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje wyrazy: „Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1161 z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniającą dyrektywę 2009/33/WE w sprawie promowania ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego (Dz. Urz. UE L 188 z dnia 12.7.2019, str. 116) oraz Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE (Dz. Urz. UE L 158 z 14.6.2019, str. 125).”;
- 2) w art. 2:
 - a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) autobus zeroemisyjny – autobus w rozumieniu art. 2 pkt 41 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110, 284, 568, 695, 1087 i 1517) oraz trolejbus w rozumieniu art. 2 pkt 83 tej ustawy, wykorzystujące do napędu energię elektryczną, w tym wytworzoną z wodoru, w zainstalowanych w nich ogniwach paliwowych lub wyłącznie silnik, którego cykl pracy nie prowadzi

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1161 z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniającą dyrektywę 2009/33/WE w sprawie promowania ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego (Dz. Urz. UE L 188 z dnia 12.07.2019, str. 116) oraz Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE (Dz. Urz. UE L 158 z 14.06.2019, str. 125).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali, ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, ustawę z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r - Prawo energetyczne, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym oraz ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnictwo.

- do emisji gazów cieplarnianych lub innych substancji objętych systemem zarządzania emisjami gazów cieplarnianych, o którym mowa w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1077);”,
- b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) dwukierunkowy punkt ładowania – punkt ładowania umożliwiający pobór energii elektrycznej z pojazdu elektrycznego lub pojazdu hybrydowego;”,
- c) po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:
"8a) operator stacji tankowania wodoru - podmiot odpowiedzialny za zarządzanie, bezpieczeństwo funkcjonowania, eksploatację, konserwację i remonty stacji tankowania wodoru oraz świadczący usługę tankowania wodoru;"
- d) w pkt 14 po wyrazie "biometanu" średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „oraz posiadający silnik jednopaliwowy lub dwupaliwowy typu 1A, pracujący w części gorącej cyklu testu dynamicznego, ze średnim wskaźnikiem gazu nie niższym niż 90 %, który na biegu jałowym nie zużywa wyłącznie oleju napędowego i nie posiada trybu dieslowskiego;”,
- e) po pkt 21 dodaje się pkt 21a w brzmieniu:
„21a) punkt tankowania wodoru - urządzenie służące do zaopatrywania pojazdów samochodowych w wodór, w celu napędu silników tych pojazdów;”,
- f) w pkt 27 część wspólna otrzymuje brzmienie:
„–wykorzystywane do świadczenia usługi ładowania oraz posiadające oprogramowanie umożliwiające świadczenie tej usługi, wraz ze stanowiskiem postojowym oraz, w przypadku gdy stacja ładowania jest podłączona do sieci dystrybucyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, instalacją prowadzącą od punktu ładowania do przyłącza elektroenergetycznego;”,
- g) po pkt 27 dodaje się pkt 27a w brzmieniu:
„27a) stacja tankowania wodoru - zespół urządzeń, w tym punkt tankowania wodoru wraz z niezbędną infrastrukturą pomocniczą oraz zbiornikami magazynowymi;”,
- h) w pkt 28 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 29 - 31 w brzmieniu:
„29) usługa współdzielenia –forma najmu krótkoterminowego pojazdu kategorii M1, M2 i M3, o których mowa w załączniku nr 2 do ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, odbywająca się za pomocą systemu komunikacji elektronicznej, na czas nie dłuższy niż 24 godziny;

- 30) wodór - wodór przeznaczony do napędu pojazdu samochodowego wykorzystującego energię elektryczną wytworzoną z wodoru w zainstalowanych w nim ogniwach paliwowych, oznaczony kodem CN 2804 10 00;
- 31) zamawiający –zamawiający publiczny i zamawiający sektorowy, w rozumieniu art. 4 i art. 5 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2019 oraz z 2020 r. poz. 288, 1492 i 1517).”;
- 3) w art. 3 ust. 1 pkt 10 otrzymuje brzmienie:
„10) zapewnia użytkownikowi pojazdu elektrycznego lub pojazdu hybrydowego, który posiada umowę o świadczenie usług ładowania z dowolnym dostawcą tej usługi, na zasadach równoprawnego traktowania, dostęp do ogólnodostępnej stacji ładowania;”;
- 4) po art. 3 dodaje się art. 3a i 3b w brzmieniu:
„Art. 3a. 1. Operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego nie może być właścicielem ani operatorem ogólnodostępnej stacji ładowania, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego może być właścicielem lub operatorem ogólnodostępnej stacji ładowania wyłącznie w przypadku gdy:
1) operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego przeprowadził otwartą, przejrzystą i niedyskryminacyjną procedurę przetargową w celu sprzedaży należącej do niego ogólnodostępnej stacji ładowania albo inny podmiot będący właścicielem ogólnodostępnej stacji ładowania przeprowadził taką procedurę w celu wyboru nowego operatora stacji ładowania;
2) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, zwany dalej: „Prezesem URE” w drodze decyzji wydanej na wniosek operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego lub innego właściciela ogólnodostępnej stacji ładowania, wyraził zgodę na przeprowadzenie procedury przetargowej, o której mowa w pkt 1 oraz zatwierdził warunki jej przeprowadzenia;
3) w wyniku przeprowadzenia procedury, o której mowa w pkt 1, nie został wybrany żaden podmiot, w szczególności z uwagi na brak możliwości zapewnienia świadczenia usług ładowania po rozsądnych kosztach;
4) operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego, w stosunku do ogólnodostępnych stacji ładowania, których jest właścicielem lub operatorem, przestrzega postanowień programu określającego przedsięwzięcia, jakie należy podjąć w celu zapewnienia niedyskryminacyjnego traktowania użytkowników

systemu, o którym mowa w art. 9d ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. – Prawo energetyczne.

3. Prezes URE może opracować wytyczne dotyczące przeprowadzenia procedury przetargowej, o której mowa w ust. 2, i postanowień umów zawieranych w wyniku przeprowadzenia tej procedury, zapewniające przeprowadzenie procedury przetargowej, o której mowa w ust. 1, w sposób przejrzysty i niedyskryminacyjny. Wytyczne Prezes URE publikuje w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Regulacji Energetyki.

Art. 3b. 1. W przypadku gdy operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego wybudował ogólnodostępną stację ładowania zgodnie z art. 3a lub jest operatorem takiej stacji, w celu ustalenia, czy inne podmioty są zainteresowaniem nabyciem własności tej stacji lub prowadzeniem działalności jej operatora Prezes URE, przynajmniej raz na pięć lat, przeprowadza konsultacje rynkowe.

2. Prezes URE, w konsultacjach rynkowych, wyznacza termin na zgłoszenie podmiotów zainteresowanych, o których mowa w ust. 1, nie krótszy niż trzy miesiące. Informacje o wynikach konsultacji Prezes URE publikuje w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Regulacji Energetyki.

3. Wraz ze zgłoszeniem zainteresowania podmiot, o którym mowa w ust. 1, przedkłada w szczególności:

- 1) dokumentację potwierdzającą, że posiada środki finansowe umożliwiające nabycie ogólnodostępnej stacji ładowania lub prowadzenie działalności operatora takiej stacji;
- 2) plan budżetu operacyjnego działalności, o której mowa w pkt 1;
- 3) biznesplan wykorzystania ogólnodostępnej stacji ładowania oraz jej rozwoju ze wskazaniem planowanego czasu prowadzenia działalności operatora ogólnodostępnej stacji ładowania;
- 4) dokumentację poświadczającą posiadane zdolności techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności operatora ogólnodostępnej stacji ładowania;
- 5) dokumentację poświadczającą zatrudnianie osób o kwalifikacjach zawodowych gwarantujących prawidłowe funkcjonowanie ogólnodostępnej stacji ładowania;

4. Prezes URE, w ogłoszeniu o konsultacjach rynkowych, może wskazać dodatkowe dokumenty niezbędne do przedłożenia przez podmioty zainteresowane, o których mowa w ust. 1, wraz ze zgłoszeniem, o którym mowa w ust. 2, jeżeli uzna, że jest to konieczne do oceny spełnienia przesłanki, o której mowa w ust. 5 pkt 2.

5. Jeżeli w wyniku konsultacji rynkowych Prezes URE stwierdził, że:

- 1) zgłoszenia złożyły podmioty zainteresowane nabyciem ogólnodostępnej stacji ładowania lub prowadzeniem działalności operatora tej stacji oraz,
- 2) podmioty te posiadają środki pozwalające na nabycie tej stacji lub prowadzenie działalności operatora stacji ładowania

- wydaje on decyzję, w której zobowiązuje operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego do rozpoczęcia procedury przetargowej, o której mowa w art. 3a ust. 2 w terminie 12 miesięcy od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

6. W umowie sprzedaży zawieranej w wyniku procedury przetargowej strony ustalają cenę uwzględniającą wysokość kapitału zaangażowanego przez operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego w budowę ogólnodostępnej stacji ładowania.";

- 5) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu:

„Art. 10a. 1. Dwukierunkowy punkt ładowania zapewnia bezpieczne wprowadzanie energii elektrycznej do sieci i jest wyposażony się w układ pomiarowo - rozliczeniowy służący do pomiaru energii elektrycznej wprowadzonej do sieci przez użytkownika pojazdu elektrycznego lub hybrydowego.

2. Pobór energii elektrycznej z pojazdów elektrycznych oraz pojazdów hybrydowych przy wykorzystaniu dwukierunkowego punktu ładowania przeprowadza operator ogólnodostępnej stacji ładowania lub operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego.”;

- 6) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. 1. W budynkach mieszkalnych wielorodzinnych, w których liczba lokali wyodrębnionych i niewyodrębnionych jest większa niż 3, punkt ładowania instaluje się i eksploatuje po uzyskaniu zgody wydawanej na wniosek osoby posiadającej tytuł prawny do lokalu w tym budynku i stanowisko postojowe do wyłącznego użytku, zwanej dalej „wnioskodawcą”.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się do zarządcy nieruchomości, a w przypadku gdy nie został on wyznaczony, do zarządu wspólnoty lub spółdzielni lub do osoby sprawującej zarząd nad nieruchomością, której wniosek dotyczy.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, rozpatruje się w terminie 60 dni od dnia jego złożenia.

4. W przypadku gdy punkt ładowania objęty wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, spełnia wymogi określone w ekspertyzie, o której mowa w art. 62b ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane oraz gdy wszelkie koszty związane z jego instalacją, w tym koszt zakupu i montażu punktu ładowania, mają zostać pokryte przez wnioskodawcę, może on przystąpić do instalacji i eksploatacji tego punktu po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w ust. 3.

5. Podmiot, o którym mowa w ust. 2, odmawia udzielenia zgody na zainstalowanie i eksploatację punktu ładowania w przypadku gdy:

- 1) punkt ładowania objęty wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, nie spełnia wymogów określonych w ekspertyzie, o której mowa w art. 62b ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, lub
- 2) wnioskodawca nie posiada tytułu prawnego do lokalu w obrębie tego budynku i stanowiska postojowego do wyłącznego użytkowania, lub
- 3) wnioskodawca nie zadeklaruje pokrycia wszelkich kosztów związanych instalacją punktu ładowania objętego wnioskiem, o którym mowa w ust. 1.

6. W przypadku gdy z ekspertyzy, o której mowa w art. 62b ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, wynika brak możliwości instalacji punktów ładowania lub gdy maksymalna liczba punktów ładowania dla danego budynku zostanie wykorzystana, zgody na instalację i eksploatację punktu ładowania można udzielić wyłącznie jeżeli wnioskodawca zobowiąże się pokryć wszelkie koszty wynikające ze zmiany umowy o przyłączenie budynku do sieci elektroenergetycznej w celu przyłączenia tego punktu do sieci.

7. Jeżeli stanowisko postojowe, do którego prawo do wyłącznego korzystania posiada wnioskodawca, zostało wyposażone w punkt ładowania, operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego instaluje liczniki zdalnego odczytu, o których mowa w art. 9c ust. 5b ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r.- Prawo energetyczne.

8. W przypadku budynków będących zabytkiem, w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, instalacja punktu ładowania wymaga uzyskania zgody właściwego dla lokalizacji budynku konserwatora zabytków.”;

- 7) w art. 19 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Art. 19. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, w porozumieniu z ministrem właściwym do energii, określi, w drodze rozporządzenia:";

8) po art. 29 dodaje się art. 29a-29f w brzmieniu:

„Art. 29a. Stacje tankowania wodoru spełniają wymagania techniczne i eksploatacyjne, określone w szczególności w Polskich Normach, zapewniające:

- 1) bezpieczeństwo użytkowników;
- 2) bezpieczeństwo pożarowe;
- 3) dostęp dla osób niepełnosprawnych;
- 4) właściwy stan techniczny wykorzystywanej infrastruktury.

Art. 29b. 1. Przed przystąpieniem do budowy stacji tankowania wodoru można wystąpić z wnioskiem do Prezesa UDT o opinię w zakresie zgodności dokumentacji technicznej projektowanej stacji tankowania wodoru z wymaganiami technicznymi określonymi w art. 29a oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 29d.

2. Prezes UDT wydaje opinię, o której mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku.

3. Wydanie opinii, o której mowa w ust. 1, podlega opłacie, która stanowi przychód UDT.

Art. 29c. 1. Stacje tankowania wodoru, w zakresie ich bezpiecznej eksploatacji, naprawy i modernizacji, podlegają badaniom technicznym przeprowadzanym przez UDT.

2. Badanie, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza się:

- 1) przed oddaniem do eksploatacji stacji tankowania wodoru;
- 2) każdorazowo w przypadku naprawy lub modernizacji takiej stacji.

3. Badanie, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza się na wniosek operatora stacji tankowania wodoru.

4. Prezes UDT wydaje decyzję o wstrzymaniu eksploatacji stacji tankowania wodoru w przypadku stwierdzenia, na podstawie wyników badań, o których mowa w ust. 1, niespełnienia przez stację tankowania wodoru wymagań określonych w art. 29a lub w przepisach wydanych na podstawie art. 29d.

5. Za przeprowadzenie badań, o których mowa w ust. 1, pobierane są opłaty, które stanowią przychód UDT.

Art. 29d. Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymagania techniczne dotyczące bezpiecznej eksploatacji, naprawy i modernizacji stacji tankowania wodoru,
- 2) rodzaje badań technicznych stacji tankowania wodoru przeprowadzanych przez UDT oraz sposób i terminy ich przeprowadzania,

3) wysokość opłat, o których mowa w art. 29b ust. 3 i art. 29c ust. 5

– kierując się koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa funkcjonowania i korzystania z tych stacji, jednolitości rozwiązań technicznych oraz biorąc pod uwagę zakres badania przeprowadzanego przez UDT oraz rodzaj przedmiotu tego badania.

Art. 29e. Operator stacji tankowania wodoru:

- 1) odpowiada za stan techniczny i bezpieczną eksploatację stacji tankowania wodoru;
- 2) zapewnia przeprowadzenie badań technicznych stacji tankowania wodoru, o których mowa w art. 29c;
- 3) świadczy usługę tankowania wodoru.

Art. 29f. 1. Prezes UDT kontroluje spełnianie wymagań technicznych stacji ładowania, lub punktu ładowania stanowiącego element infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego, lub stacji gazu ziemnego, lub stacji tankowania wodoru określonych odpowiednio w przepisach wydanych na podstawie art. 17, art. 29 ust. 1 lub art. 29d, w szczególności w przypadku:

- 1) powzięcia informacji o podejrzeniu wystąpienia zagrożenia dla bezpieczeństwa użytkowników stacji ładowania, lub punktu ładowania stanowiącego element infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego, lub stacji gazu ziemnego, lub stacji tankowania wodoru;
- 2) niespełnienia obowiązku, o który mowa w art. 42 ust. 2b.

2. W toku kontroli Prezes UDT dokonuje kontroli całokształtu zagadnień określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 17, art. 29 ust. 1 lub art. 29 d, lub wybranych zagadnień, w zależności od zakresu informacji o podejrzeniu wystąpienia zagrożenia dla bezpieczeństwa użytkowników stacji ładowania, lub punktu ładowania stanowiącego element infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego, lub stacji gazu ziemnego, lub stacji tankowania wodoru.

3. Ustalenia stanu faktycznego dokonuje się, w szczególności, na podstawie wyników badań technicznych, oględzin, zgromadzonej dokumentacji, w tym fotograficznej, pisemnych wyjaśnień i oświadczeń.

4. Ustalenia z kontroli dokumentuje się w protokole z kontroli.

5. Prezes UDT, w wyniku kontroli, wydaje decyzję o wstrzymaniu eksploatacji:

- 1) stacji ładowania lub punktu ładowania stanowiącego element infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego - w przypadku stwierdzenia, że nie

spełniają one wymagań technicznych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 17;

- 2) stacji gazu ziemnego - w przypadku stwierdzenia, że nie spełnia wymagań technicznych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1;
- 3) stacji tankowania wodoru - w przypadku stwierdzenia, że nie spełnia wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 29d.

6. Podstawę wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej może stanowić protokół z kontroli stwierdzający nieprawidłowości w zakresie wymagań technicznych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 17 lub art. 29 ust. 1 lub art. 29d.";

- 9) w art. 30 po wyrazach „art. 27 ust. 5” literę „i” zastępuje się przecinkiem i po wyrazach „art. 28 ust. 5,” dodaje się wyrazy „art. 29b ust. 3 i art. 29c ust. 5,”;
- 10) w art. 31 w ust. 1 i 2 po wyrazach „art. 27 ust. 4” literę „i” zastępuje się przecinkiem i po wyrazach „art. 28 ust. 4,” dodaje się wyrazy „i art. 29a ust. 5,”;
- 11) po art. 32 dodaje się art. 32a w brzmieniu:

„Art. 32a.1. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, na pisemny wniosek jednostki samorządu terytorialnego właściwej ze względu na lokalizację drogi, podejmuje działania mające na celu wyznaczenie pasów ruchu przeznaczonych w szczególności dla autobusów w rozumieniu art. 2 pkt 41 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym i pojazdów elektrycznych na autostradach i drogach ekspresowych znajdujących się w granicach miast, w miejscach występowania stałych utrudnień w ruchu drogowym w godzinach szczytu komunikacyjnego.

2. Jednostka samorządu terytorialnego składa do zarządcy autostrady lub drogi ekspresowej wniosek zawierający uzasadnienie potrzeby wyznaczenia na danym odcinku drogi pasa ruchu, o którym mowa w ust. 1.

3. Zarządca autostrady i dróg ekspresowych rozpatruje wniosek, o którym mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia wpływu tego wniosku.”;

- 12) w art. 33 uchyla się ust. 3;

- 13) w art. 34 w ust. 2:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przepisu ust. 1 nie stosuje się do pojazdów wymienionych w art. 2 ust. 2 lit. d oraz w art. 2 ust. 3 lit. a i b rozporządzenia (UE) 2018/858 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie homologacji i nadzoru rynku pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów,

komponentów i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 715/2007 i (WE) nr 595/2009 oraz uchylającego dyrektywę 2007/46/WE (Dz. Urz. UE L 151 z 14.6.2018 r., str. 1) oraz w pkt 5.2–5.5 i pkt 5.7 części A załącznika I do tego rozporządzenia, nabywanych lub używanych przez:”;

b) w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 6 w brzmieniu:

„6) innych podmiotów, o ile używają pojazdów do swoich ustawowych obowiązków związanych z ochroną ludności, bezpieczeństwem pożarowym oraz utrzymaniem porządku publicznego.”;

14) art. 35 ust 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisu ust. 2 pkt 2 nie stosuje się do zlecenia wykonania zadania publicznego, którego wartość, zgodnie z art. 2 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych, nie wymaga przeprowadzenia postępowania przetargowego.”;

15) w art. 37:

a) po ust 1 dodaje się ust. 1a:

„1a. Analizy, o której mowa w ust. 1, nie sporządza jednostka samorządu terytorialnego, która osiągnęła udział autobusów zeroemisyjnych we flocie użytkowanych pojazdów, przewidziany w art. 36 i art. 68 ust. 4 na poziomie wyższym niż określony w tych przepisach dla danego okresu.”,

b) w ust 4 skreśla się przecinek po wyrazie energii i skreśla się wyrazy „ministrowi właściwemu do spraw gospodarki”;

16) w art. 39:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na zdrowie ludzi i środowisko w związku z emisją zanieczyszczeń z transportu na obszarze obejmującym drogi, których zarządcą jest gmina, można ustanowić strefę czystego transportu, do której ogranicza się wjazd pojazdów samochodowych innych niż:

a) elektryczne,

b) napędzane wodorem,

c) napędzane gazem ziemnym,

d) napędzane gazem płynnym LPG,

e) autobusy zeroemisyjne

- z zastrzeżeniem ust. 2.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

"1a. W gminach liczących powyżej 100 tys. mieszkańców ustanowienie strefy czystego transportu jest obowiązkowe.",

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Posiadacz pojazdu, o którym mowa w ust. 1 lit. b-d oraz w art. 68i może wjechać do strefy czystego transportu jeżeli pojazd ten posiada oznakowanie umożliwiające wjazd do tej strefy.”,

d) po ustępie 2 dodaje się ustępy 2a - 2c w brzmieniu:

„2a. Oznakowaniem pojazdu, o którym mowa w ust. 2, jest nalepka wydawana przez diagnostę w stacji kontroli pojazdów, o której mowa w art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, umieszczana na przedniej szybie pojazdu w dolnym rogu po lewej stronie.

2b. Za wydanie nalepki, o której mowa w ust. 2, diagnosta pobiera opłatę, której maksymalna wysokość wynosi 5 zł.

2c. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór oznakowania pojazdu umożliwiającego wjazd do strefy czystego transportu, mając na uwadze konieczność łatwej i szybkiej identyfikacji pojazdów uprawnionych do wjazdu do strefy czystego transportu;
- 2) wysokość opłaty za wydanie tego oznakowania, o którym mowa w ust. 1, mając na uwadze szacunkowy koszt wytworzenia tego oznakowania oraz wydawania go posiadaczom pojazdów."

e) w ust. 3:

- w pkt 1 po lit. e średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. f-h w brzmieniu:

- „f) służb miejskich,
- g) użytkowanych w celu pomocy osobom potrzebującym wsparcia w niezbędnych sprawach życia codziennego,
- h) których właścicielami, posiadaczami lub użytkownikami są mikroprzedsiębiorcy lub, mali przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 2 załącznika I do rozporządzenie Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn. zm.³⁾) wykonujących działalność gospodarczą na terenie wyznaczonej strefy;”,

³⁾Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 329 z 15.12.2015, str. 28, Dz. Urz.

- pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) pojazdy posiadające odpowiednie oznaczenie, którymi poruszają się osoby niepełnosprawne; ”,

f) ust. 4a otrzymuje brzmienie:

„4a. Rada gminy, w uchwale ustanawiającej strefę czystego transportu, może dopuścić poruszanie się po tej strefie, w okresie nie dłuższym niż 3 lata od dnia przyjęcia uchwały, pojazdów innych niż określone w ust. 1 i w ust. 3–4 oraz w art. 68i pod warunkiem uiszczenia opłaty.”,

g) w ust. 4b w pkt 3 kropkę zastępuję się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) sporządzenia planów, o których mowa w ust. 6.”,

h) ust. 4c otrzymuje brzmienie:

„4c. Opłatę za wjazd do strefy czystego transportu ustala rada gminy, uwzględniając, że opłata ta:

- 1) nie może być wyższa niż 2,50 zł za godzinę i może być pobierana jedynie za poruszanie się po tej strefie pojazdów, o których mowa w ust. 4a;
- 2) może mieć formę opłaty abonamentowej, zryczałtowanej lub jednorazowej.”,

i) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Wraz z uchwałą ustanawiająca strefę czystego transportu rada gminy przyjmuje sporządza plan określający w szczególności:

- 1) zasady rozwoju komunikacji miejskiej na terenie wyznaczonej strefy;
- 2) stworzenie miejsc parkingowych dla pojazdów, które będą podlegać ograniczeniom wjazdu do strefy.”;

17) w art. 42:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ewidencja Infrastruktury i Paliw Alternatywnych, zwana dalej „rejestrem”, jest rejestrem publicznym prowadzonym dla zapewnienia użytkownikom pojazdów elektrycznych, pojazdów napędzanych gazem ziemnym i pojazdów napędzanych wodorem informacji ułatwiających korzystanie z tych pojazdów.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a - 2c w brzmieniu

„2a. Prezes UDT nadaje, na wniosek, operatorowi ogólnodostępnej stacji ładowania, dostawcy usługi ładowania, operatorowi stacji tankowania gazu ziemnego oraz

operatorowi stacji tankowania wodoru indywidualny kod identyfikacyjny, zwany dalej: „numerem EIPA”.

2b. Podmioty, o których mowa w ust. 2a, składają wniosek o nadanie numeru EIPA najpóźniej w dniu, odpowiednio, rozpoczęcia świadczenia usług ładowania lub tankowania gazu ziemnego lub wodoru.

2c. Prezes UDT, za przyznanie numerów EIPA, pobiera opłatę miesięczną, której maksymalna wysokość wynosi 250 zł oraz opłatę roczną, której maksymalna wysokość wynosi 3000 zł.”,

c) w ust. 3:

- po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) współrzędnych ogólnodostępnych stacji wodoru zgodnie z państwowym systemem odniesień przestrzennych w układzie współrzędnych płaskich prostokątnych;”,

- pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) aktualnych cenach paliw alternatywnych w miejscach wskazanych w pkt 1 - 2a oraz metodzie płatności;”,

d) w ust. 4 w pkt 1:

- w lit. a po wyrazie „(LNG) dodaje się przecinek i wyrazy" punktu tankowania wodoru",

- w lit. b średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu:

„c) nadawanie numerów EIPA operatorom stacji ładowania oraz podmiotom świadczącym usługę ładowania;”,

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Operator ogólnodostępnej stacji ładowania, operator stacji gazu ziemnego lub wodoru są obowiązani do dokonania zgłoszenia do rejestru, przy użyciu formularza elektronicznego, o którym mowa w ust. 4 pkt 1 lit. a, danych dotyczących:

- 1) oznaczenia firmy operatora ogólnodostępnej stacji ładowania, operatora stacji gazu ziemnego lub stacji tankowania wodoru, adres jego siedziby oraz jego dane teleadresowe,
- 2) określenia rodzaju infrastruktury obsługiwanej przez operatora,
- 3) współrzędnych stacji gazu ziemnego, ogólnodostępnej stacji ładowania lub stacji tankowania wodoru, o których mowa w ust. 3 pkt 1 - 2a oraz strefy czasowej, w jakiej znajduje się dana stacja

– najpóźniej w dniu rozpoczęcia świadczenia usług ładowania lub usług tankowania gazu ziemnego lub wodoru oraz każdorazowo w przypadku zmiany tych danych.”,

f) dodaje się ust. 12 w brzmieniu:

„12. Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłaty za przyznanie numeru EIPA oraz częstotliwość jej pobierania, uwzględniając konieczność ustalenia wysokości, która nie będzie negatywnie wpływać na rozwój sieci stacji ładowania.”;

18) w art. 46 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, zwany dalej „Prezesem URE” zastępuje się wyrazami „Prezes URE”;

19) uchyla się art. 66;

20) w art. 68 w ust 3 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przepisu nie stosuje się do zlecenia wykonania zadania publicznego, którego wartość, zgodnie z art. 2 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 września 2019 r. - Prawo zamówień publicznych, nie wymaga przeprowadzenia postępowania przetargowego.”;

21) po art. 68 dodaje się art. 68a-68i w brzmieniu:

„Art. 68a. 1. Zamawiający zapewnia, aby:

- 1) udział pojazdów elektrycznych lub napędzanych wodorem kategorii M1, M2 i N1, o których mowa w załączniku nr 2 do ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, w całkowitej liczbie pojazdów tych kategorii objętych zamówieniami wynosił co najmniej 22%;
- 2) udział pojazdów kategorii N2 i N3, o których mowa w załączniku nr 2 do ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, napędzanych paliwami alternatywnymi w całkowitej liczbie pojazdów tych kategorii objętych zamówieniami wynosił co najmniej 9%;
- 3) udział autobusów, z wyłączeniem pojazdów klasy I i klasy A, o których mowa w art. 3 pkt 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 661/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wymagań technicznych w zakresie homologacji typu pojazdów silnikowych dotyczące ich bezpieczeństwa ogólnego, ich przyczep oraz przeznaczonych dla nich układów, części i oddzielnych zespołów technicznych (Dz. Urz. UE L 200 z 31.07.2009 r., str. 1, z późn. zm.⁴⁾), wykorzystujących do napędu

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 108 z 28.04.2011 r., str. 13; Dz. Urz. UE L 337 z 20.12.2011 r., str. 27; Dz. Urz. UE L 160 z 21.06.2012 r., str. 8; Dz. Urz. UE L 28 z

paliwa alternatywne, w całkowitej liczbie autobusów objętych zamówieniami wynosił co najmniej 46%, przy czym połowa tego udziału ma być osiągnięta przez autobusy zeroemisyjne.

2. Minimalne udziały pojazdów w całkowitej liczbie pojazdów objętych zamówieniami, o których mowa w ust. 1, zwane dalej: „minimalnymi udziałami”, dotyczą łącznie wszystkich zamówień wymienionych w ust. 1, udzielonych przez zamawiającego w okresach: od 2 sierpnia 2021 r. do 31 grudnia 2025 r. oraz od 1 stycznia 2026 r. do 31 grudnia 2030 r.

3. Na potrzeby obliczenia minimalnych udziałów w okresach, o których mowa w ust. 2, za datę zamówienia publicznego przyjmuje się datę zawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego.

Art. 68b. Przepisy art. 68a stosuje się do zamówień:

- 1) udzielanych na podstawie umowy sprzedaży, leasingu, najmu lub dzierżawy z opcją zakupu pojazdu samochodowego udzielaną przez zamawiającego, o ile zamawiający obowiązany jest stosować procedury udzielania zamówień określone w ustawie z dnia 11 września 2019 r.- Prawo zamówień publicznych;
- 2) których przedmiotem są usługi w zakresie drogowego publicznego transportu zbiorowego o wartości nieprzekraczającej wartości progowej określonej w art. 5 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz. Urz. UE L 315 z 3.12.2007 r., str. 1 i Dz. Urz. UE L 240 z 16.9.2015 r., str. 65);
- 3) których przedmiotem są usługi oznaczone następującymi kodami Wspólnego Słownika Zamówień (CPV), o których mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia (WE) nr 2195/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. w sprawie Wspólnego Słownika Zamówień (CPV) (Dz. Urz. UE L 340 z 16.12.2002 r., str. 1, z późn. zm.⁵⁾):
 - a) w zakresie publicznego transportu drogowego, o kodzie CPV 60112000-6,

04.02.2015 r., str. 3, Dz. Urz. UE L 308 z 25.11.2015 r., str. 11, Dz. Urz. UE L 165 z 23.06.2016 r., str. 1 oraz w Dz. Urz. UE L 95 z 04.04.2019 r., str. 1.

⁵⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 329 z 17.12.2003 r., str. 1; Dz. Urz. UE L 74 z 15.03.2008 r., str. 1 oraz z Dz. Urz. UE L 188 z 18.07.2009 r., str. 14.

- b) w zakresie specjalistycznego transportu drogowego osób, o kodzie CPV 60130000-8,
- c) nieregularnego transportu osób, o kodzie CPV 60140000-1,
- d) wywozu odpadów, o kodzie CPV 90511000-2,
- e) drogowego transportu przesyłek pocztowych, o kodzie CPV 60160000-7,
- f) w zakresie transportu paczek, o kodzie CPV 60161000-4,
- g) doręczania przesyłek pocztowych, o kodzie CPV 64121100-1,
- h) doręczania paczek, o kodzie CPV 64121200-2

- jeżeli zamawiający mają obowiązek stosowania procedur udzielania zamówień określonych w ustawie z dnia z dnia 11 września 2019 r.- Prawo zamówień publicznych.

Art. 68c. Do minimalnych udziałów, można zaliczyć pojazdy, które w wyniku modernizacji uzyskały wymagane tym przepisem cechy, potwierdzone badaniem technicznym przed dopuszczeniem do ruchu.

Art. 68d. W przypadku zamówień, o których mowa w art. 68b pkt 2 i 3, na potrzeby oceny zgodności z minimalnymi udziałami uwzględnia się liczbę pojazdów samochodowych, które mają być wykorzystywane do świadczenia usług objętych każdą umową.

Art. 68e. Zamawiający, do dnia 31 stycznia każdego roku, przekazują ministrowi właściwemu do spraw transportu informację o liczbie i kategoriach pojazdów objętych zamówieniami, o których mowa w art. 68b, w tym o pojazdach elektrycznych, napędzanych wodorem oraz napędzanych innymi paliwami alternatywnymi.

Art. 68f. 1. Minister właściwy do spraw transportu:

- 1) monitoruje poziom osiągnięcia minimalnych udziałów, w szczególności na podstawie danych dostarczonych przez Komisję Europejską w ramach bazy danych Tenders Electronic Daily;
- 2) dokonuje corocznie oceny poziomu osiągnięcia minimalnych udziałów;
- 3) na podstawie oceny, o której mowa w pkt 2, sporządza, co 3 lata, sprawozdanie;
- 4) przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie, o którym mowa w pkt 3, w terminie do dnia 18 kwietnia każdego trzeciego roku objętego sprawozdaniem.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, zawiera w szczególności:

- 1) informacje o działaniach podjętych w celu zwiększenia udziału zamówień na pojazdy, o których mowa w art. 68a;
- 2) informacje o przyszłych działaniach wdrożeniowych;

- 3) informacje o liczbie i kategoriach pojazdów objętych zamówieniami, o których mowa w art. 68b według kategorii kodów Wspólnego Słownika Zamówień.

Art. 68g. W okresie od dnia 2 sierpnia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2025 r.:

- 1) do minimalnego udziału, o którym mowa w art. 68a ust. 1 pkt 1, wlicza się pojazdy hybrydowe lub napędzane gazem ziemnym o maksymalnej emisji 50 g CO₂/km i emisji zanieczyszczeń w rzeczywistych warunkach jazdy poniżej 80% dopuszczalnych wartości emisji;
- 2) minimalny udział pojazdów, o których mowa w art. 68a ust. 1 pkt 2, wynosi co najmniej 7%;
- 3) minimalny udział pojazdów, o których mowa w art. 68a ust. 1 pkt 3, wynosi co najmniej 32%.

Art. 68h. 1. Przepisu art. 68a nie stosuje się do pojazdów, o których mowa w:

- 1) art. 2 ust. 2 lit. a - d oraz w art. 2 ust. 3 lit. a - c rozporządzenia (UE) 2018/858 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie homologacji i nadzoru rynku pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, komponentów i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 715/2007 i (WE) nr 595/2009 oraz uchylającego dyrektywę 2007/46/WE oraz w pkt 5.2–5.5 i pkt 5.7 części A załącznika I do tego rozporządzenia,
- 2) pojazdów kategorii M3, o której mowa w załączniku nr 2 do ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, innych niż pojazdy klasy I i klasy A, o których mowa w art. 3 pkt 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 661/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wymagań technicznych w zakresie homologacji typu pojazdów silnikowych dotyczące ich bezpieczeństwa ogólnego, ich przyczep oraz przeznaczonych dla nich układów, części i oddzielnych zespołów technicznych

- nabywanych lub używanych przez podmioty, o których mowa w art. 34 ust. 2.

Art. 68i. Na terenie strefy czystego transportu, o której mowa w art. 39 ust. 1, dopuszcza się ruch pojazdów:

- 1) spełniających co najmniej normę Euro 4, w latach 2021 – 2025;
- 2) spełniających co najmniej normę Euro 5, w latach 2026 – 2030;
- 3) spełniających co najmniej normę Euro 6, w latach 2031 – 2035."

Art. 2. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 470, 471 i 1087) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 13 w ust. 3 w pkt 1 w lit. e średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. f w brzmieniu:

„f) pojazdy używane w ramach usługi współdzielenia, o której mowa w art. 2 pkt 29 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych.”;

- 2) art. 50a otrzymuje brzmienie:

„Art. 50a. W okresie do dnia 31 grudnia 2030 r. od opłat za przejazdy po drogach krajowych, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 3, są zwolnione autobusy zeroemisyjne oraz pojazdy elektryczne, pojazdy napędzane gazem ziemnym i pojazdy napędzane wodorem w rozumieniu art. 2 pkt 1, 12 i 15 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 908 i 1086), których dopuszczalna masa całkowita przekracza 3,5 tony. ”.

Art. 3. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1426, 1291, 1428, 1492 i 1565) w art. 23 w ust. 1 w pkt 4 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w lit b. wyrazy „150 000 zł” zastępuje się wyrazami „100 000 zł”,
- b) dodaje się lit. c w brzmieniu:

„c) 225 000 zł – w przypadku samochodu osobowego będącego pojazdem napędzanym wodorem w rozumieniu art. 2 pkt 15 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1406, 1492 i 1565) w art. 16 w ust. 1 w pkt 4 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w lit b. wyrazy „150 000 zł” zastępuje się wyrazami „100 000 zł;”;
- 2) dodaje się lit. c w brzmieniu:

„c) 225 000 zł – w przypadku samochodu osobowego będącego pojazdem napędzanym wodorem w rozumieniu art. 2 pkt 15 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2020 r. poz.1910) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 14 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 6 w brzmieniu:

„6) koszty sporządzenia ekspertyzy, o której mowa w art. 62b ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz.1333).”;

2) w art. 22 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Czynnością zwykłego zarządu jest w szczególności:

- 1) udzielenie zgody na instalację na nieruchomości wspólnej i użytkowanie punktów ładowania o mocy mniejszej lub równej 7,4 kW;
- 2) zlecenie sporządzenia ekspertyzy, o której mowa w art. 62b ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz. 1333) po art. 62a dodaje się art. 62b w brzmieniu:

„Art.62b. 1. W budynkach mieszkalnych wielorodzinnych, w których liczba lokali wyodrębnionych i niewyodrębnionych jest większa niż 3, zarząd wspólnoty mieszkaniowej lub właściciele nieruchomości, w tym poszczególnych lokali, jeśli nie powołano zarządu wspólnoty mieszkaniowej zleca, w ramach obowiązkowego badania instalacji elektrycznej, o którym mowa w art. 62 ust. 1 pkt 2, sporządzenie ekspertyzy obejmującej ocenę instalacji elektrycznej w obrębie tego budynku oraz wewnętrznych i zewnętrznych miejsc postojowych z nim związanych pod względem dopuszczalności podłączenia do niej punktów ładowania oraz zasad bezpieczeństwa związanych z jej użytkowaniem.

2. Ekspertyzę, o której mowa w ust. 1, sporządza osoba posiadająca kwalifikacje wymagane przy wykonywaniu dozoru nad eksploatacją urządzeń, instalacji oraz sieci energetycznych.

3. Ekspertyza, o której mowa w ust. 1, określa w szczególności:

- 1) moc przyłączeniową budynku, która może zostać wykorzystana na potrzeby funkcjonowania punktów ładowania;
- 2) punkty w instalacji elektrycznej, w których podłączenie punktów ładowania jest dopuszczalne oraz parametry infrastruktury, która może w tych punktach być podłączona;
- 3) maksymalną liczbę i moc punktów ładowania, które mogą być podłączone do instalacji elektrycznej;
- 4) warunki niezbędne do bezpiecznej eksploatacji punktów ładowania.

4. Przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio do spółdzielni mieszkaniowej w przypadkach, o których mowa w art. 26 ust. 2 i art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1465) oraz do spółdzielni

mieszkaniowej w budynkach mieszkalnych wielorodzinnych, w których nie występują lokale stanowiące własność podmiotów innych niż spółdzielnia mieszkaniowa.

5. Ekspertyzę, o której mowa w ust. 1, aktualizuje się nie później niż w terminie 2 miesięcy od dokonania każdej zmiany w instalacji elektrycznej w obrębie tego budynku oraz każdej zmiany w ramach wewnętrznych i zewnętrznych miejsc postojowych z nim związanych, w tym w ilości miejsc postojowych, ich przeznaczenia oraz wykorzystania.

6. W przypadku gdy ekspertyzy, o której mowa w ust. 1, nie sporządzono w terminie określonym dla kontroli okresowej, o której mowa w art. 62 ust. 1 pkt 2 lub w terminie określonym w ust. 5, mieszkaniec budynku, o którym mowa w ust. 1, posiadający tytuł prawny do lokalu w tym budynku może zlecić jej sporządzenie i obciążyć kosztami z tym związanymi podmioty, o których mowa w ust. 1 lub 4.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72, 278, 1087 i 1747) w art. 37g dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) autobusy zeroemisyjne, w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 908 i 1086) oraz pojazdy elektryczne, pojazdy napędzane gazem ziemnym i pojazdy napędzane wodorem w rozumieniu, odpowiednio, art. 2 pkt 12, 14 i 15 tej ustawy, których dopuszczalna masa całkowita przekracza 3,5 tony.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, 843, 1086, 1378 i 1565) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7:

a) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Przepis ust. 1 w zakresie przyłączenia do sieci w pierwszej kolejności stosuje się także do infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego i ogólnodostępnej stacji ładowania obejmującej wyłącznie punkty ładowania o dużej mocy w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych.”,

b) po ust. 1a dodaje się ust. 1b i 1c w brzmieniu:

„1b. W przypadku braku możliwości podłączenia ogólnodostępnej stacji ładowania zgodnie z ust. 1 i 1a, przedsiębiorstwo energetyczne, w terminie do 30 dni, powiadamia o tym pisemnie zainteresowany podmiot i wskazuje maksymalną moc możliwą do

dostarczenia we wskazanym miejscu oraz proponuje alternatywnie najbliższą możliwą lokalizację o mocy wskazanej we wniosku o określenie warunków przyłączenia. Zainteresowany podmiot udziela przedsiębiorstwu energetycznemu informacji o wyborze jednej z propozycji, o których mowa w zdaniu pierwszym, w terminie 7 dni od dnia ich otrzymania, pod rygorem odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci.

1c. W przypadku gdy jeden podmiot posiada dwa punkty przyłączenia do sieci, możliwe jest zawarcie z przedsiębiorstwem energetycznym jednej umowy obejmującej koszty zużycia oraz dystrybucji energii dla obu punktów przyłączeniowych.”,

c) w ust. 5 po wyrazach „o przyłączenie,” dodaje się wyrazy: „z uwzględnieniem ogólnodostępnych stacji ładowania oraz infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego, o której mowa w art. 2 pkt 3 ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych z dnia 11 stycznia 2018 r.”;

2) w art. 9c w ust. 3 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) planowanie rozwoju sieci dystrybucyjnej z uwzględnieniem przedsięwzięć związanych z efektywnością energetyczną, zarządzaniem popytem na energię elektryczną lub rozwojem mocy wytwórczych, budowy ogólnodostępnych stacji ładowania oraz infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego, w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, przyłączanych do sieci dystrybucyjnej;”.

Art. 9. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2020 poz. 110, 284, 568, 695, 1087 i 1517) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 80c ust. 1 po pkt 20a dodaje się pkt 20b w brzmieniu:

„20b) Narodowemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej;”;

2) w art. 81 w ust. 11 w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) w celu identyfikacji lub ustalenia danych niezbędnych do jego rejestracji lub w celu dokonania odczytu wskazania drogomiczera;”;

3) w art. 148a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do dnia 1 stycznia 2026 r. dopuszcza się poruszanie się po wyznaczonych przez zarządcę drogi pasach ruchu dla autobusów pojazdów elektrycznych, o których mowa w art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych oraz pojazdów napędzanych wodorem, o których mowa w art. 2 pkt 15

tej ustawy, jak również innych pojazdów jeżeli są one używane w ramach usługi współdzielenia, o której mowa w art. 2 pkt 29 tej ustawy.”,

b) uchyla się ust. 2.

Art. 10. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (Dz. U. z 2019 r. poz. 667 oraz z 2020 r. poz. 568, 1086 i 1339) w art. 37 pkt 20 otrzymuje brzmienie:

„20) wydawanie opinii, o których mowa w art. 15 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 29b ust. 1 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 908 i 1086), przeprowadzanie badań, o których mowa w art. 16, art. 27 i art. 29c tej ustawy oraz przeprowadzanie kontroli, o której mowa w art. 29f tej ustawy.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2020 poz. 1064 i 1339) w art. 69 ust. 1 pkt 1 po wyrazach „ust. 4” dodaje się wyrazy „i 8”.

Art. 12. Minister właściwy do spraw transportu po raz pierwszy przekaże Komisji Europejskiej sprawozdanie, o którym mowa w art. 68f ust. 1 pkt 4 ustawy zmienianej w art. 1, w terminie do dnia 18 kwietnia 2026 r.

Art. 13. Informację, o której mowa w art. 68e ustawy zmienianej w art. 1, podmioty obowiązane do jej przekazania po raz pierwszy przekazują ministrowi właściwemu do spraw transportu w terminie do dnia 31 stycznia 2022 r. Informacja obejmuje dane według stanu na dzień 31 grudnia 2021 r.

Art. 14. Przepisy art. 68b ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się do zamówień, w przypadku których zaproszenie do ubiegania się o zamówienie wysłano po dniu 1 sierpnia 2021 r. lub – jeśli nie przewiduje się zaproszeń – w przypadku których zamawiający rozpoczęli procedurę udzielania zamówienia po tej dacie.

Art. 15. Przepisy art. 50a ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się od dnia ogłoszenia pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w tych przepisach ze wspólnym rynkiem wewnętrznym lub stwierdzenia przez Komisję Europejską, że przepisy te nie stanowią pomocy publicznej.

Art. 16. 1. Indywidualne kody identyfikacyjne nadane operatorom ogólnodostępnych stacji ładowania i dostawcom usługi ładowania przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy z dniem jej wejścia w życie stają się indywidualnymi kodami identyfikacyjnymi w rozumieniu art. 42 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 1.

2. Operatorzy stacji tankowania gazu ziemnego oraz stacji tankowania wodoru, na których świadczenie usługi tankowania gazu ziemnego albo tankowania wodoru rozpoczęto przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy składają wniosek o nadanie indywidualnego kodu identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 42 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 1 w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 17. Operatorzy ogólnodostępnych stacji ładowania oraz operatorzy stacji gazu ziemnego przekazują do rejestru informację o której mowa w art. 42 ust. 3 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 18. W przypadku, gdy obowiązkowe badanie instalacji elektrycznej, o którym mowa w art. 62 ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 6, zostało wykonane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, ekspertyzę, o której mowa w art. 62a ustawy zmienianej w art. 6, wykonuje się po raz pierwszy w ramach obowiązkowego badania instalacji elektrycznej obejmującego okres rozpoczynający się po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 19. Oznaczenie pojazdów wydane przez wójta, burmistrza albo prezydenta miasta na podstawie art. 39 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 w dotychczasowym brzmieniu pozostają ważne po wejściu w życie niniejszej ustawy.

Art. 20. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 69 ustawy zmienianej w art. 10 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 69 ustawy zmienianej w art. 11, jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 21. 1. Przepis art. 3a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 do operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego w zakresie ogólnodostępnych stacji ładowania wybudowanych w ramach realizacji planu budowy ogólnodostępnych stacji ładowania, stosuje się od dnia 1 stycznia 2023 r.

2. Operator systemu dystrybucyjnego, który wybudował ogólnodostępną stację ładowania zgodnie z planem budowy ogólnodostępnych stacji ładowania po raz pierwszy przeprowadza procedurę przetargową, o której mowa w art. 3a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 nie później niż w styczniu 2023 r.

Art. 22. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia, z wyjątkiem:
1) art. 1 pkt 11, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.;

- 2) art. 1 pkt 16 lit. b, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2030 r.;
- 3) art. 1 pkt 21 w zakresie dodawanego art. 68h, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2025 r.;
- 4) art. 3 lit. a oraz art. 4 pkt 1, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2026 r.

Za zgodność pod względem prawnym, legislacyjnym i redakcyjnym

Dyrektor Departamentu Prawnego

w Ministerstwie Klimatu i Środowiska

Anna Kozińska-Żywar

(- podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym)